

36 ÉVES // SZÜZ

A szexuálisan aktív nő *felszabadult és öntudatos.*
Az érintetlen *félénk és visszahúzódó.*
Amanda McCracken író, a 36 éves szűz azt állítja,
joga van *erre a felosztásra* nemet mondani.

a múlt hónapban egy kolléganóm megvallotta, hogy 15 éves korában egy iskolai ebédszünet alatt vesztette el a szüzességét, mindössze két héttel az első csók-váltás után. Nem emlékszik a részletekre, de azt az égető vágyat, hogy megtudja, milyen lehet, fel tudja idézni. „Nem is vagy kíváncsi?” – kérdezte. Érdekes kérdés. Nem félek kipróbálni izgalmas, új dolgokat: hatalmas hegyeken futottam maratonokat, hogy megtudjam, milyen – de ez mégsem izgat. Bár 36 évesen szűz vagyok, különösebben mégsem tesz kíváncsivá. A kíváncsiság egyébként teljesen relatív. Kíváncsi lehetek arra, mit kapok majd születésnapomra, ha nem is szeretném korán kicsomagolni az ajándékomat.

Ennek ellenére, amikor a beszélgetés a szexre terelődik, nem én vagyok az, aki elnézést kér, és elhagyja a terepet. Kérdéseket teszek fel, és megosztom a saját szexuális tapasztalataimat (mert vannak, még ha a konkrét együttlétben nem is volt részem eddig). Házas és gyerekes barátaim élete nemcsak a hálószobaitkaik körül forog, így a velük folytatott eszmecsere során ritkán kerül szóba a szex. Szingli barátaim már inkább kényelmetlennek találják a témát, talán azt feltételezik, hogy azt várom tőlük, kövessenek hasonló absztinens „diétát”, vagy hogy titokban elítélem őket, ha nem ezt teszik. Néhányan azt gondolják: „Miért nem akarod tudni azt, amit én tudok?”

Az emberek többsége természetesen azt feltételezi először, hogy a döntésem vallási természetű. Talán kevésbé rémisztő számukra, ha így gondolják. Úgy tűnik, jobban meg tudják érteni azokat, akik már kipróbáltak valamit, amiről később lemondanak, mint azokat, akik ki se próbálták. Egyszerűbb jó útra tért „ribinek” lenni, mint a nagy Őre váró szűznek. Valójában én igaz keresztényként nevelkedtem: abban a hitben, hogy a testem tisztelni- és értékelnivaló. Emellett feminisztának is neveltek. Arra tanítottak a szüleim, hogy álljak ki magamért, legyek magabiztos, független, rámenős, szóval higgyek magamban. Azt mondták, bármire képes vagyok, ha

*Bármire képes
vagyok, ha igazán
akarom.
Úgy tűnik, én
érintetlen akar-
tam maradni*

igazán akarom. És nagyon úgy tűnik, hogy én érintetlen akartam maradni.

Kamaszként nem is volt nehéz ezt elérni: kicsit sem vonzott a gondolat, hogy valami pasas belém tuszkolja a péniszét. Viszont maga a szexualitás idővel egyre inkább érdekelt, így kicsit jobban utánanéztem, de még akkor sem töltött el teljesen a vágyakozás. Szórakoztam férfiakkal, persze, sőt többször álltam a határán annak, hogy lefeküdjek valakivel, mint ahányszor a szingli barátaim többsége valójában szexelt. Akárkivel is meztelenkedem, tisztában van az elhatározásommal, így ritkán kell magyarázkodnom. Egy házassági ígérettel nem lehet ágyba vinni, de fontos, hogy elkötelezett legyek, és szeressem azt, akivel először megteszem.

Mégsem gondolom, hogy a szerelem és a szex szükségszerűen összefonódik; én például szűz vagyok, mégis mondtam már ki, hogy „szeretek”. Az illető a hadseregben szolgált külföldön, egy közös ismerős mutatott be minket egymásnak e-mailen keresztül. Hónapokig leveleztünk, mielőtt elrepültem Párizsba az első csók a Pont des Arts-ban csattant el, az Eiffel-torony árnyékában. Ezután három évig randiztunk, de sosem éltünk ugyanabban az államban vagy országban, ami finoman szólva megkönnyítette a szexualitással kapcsolatos problémákat. A randevúink végtelenül romantikusak voltak – aspeni faházban, francia hotelben, Santa Fe-i haciendában, New York-i motelben és hasonló helyeken találkoztunk. 11 hónap együtt töltött idő után, második kuvaiti kiküldetése előtt, a pillanat hevében már azt gondoltam, hogy készen állok. Nemet mondott. Talán az elválás közelsége miatt. Talán mert nem akarta. Talán mert nem hitte el, hogy tényleg akarom. Lehet, hogy tényleg nem akartam.

De akarom-e most? Nyilvánvalóan így a harmincas éveim közepén egyre nehezebb ezt a vágyat visszafogni. Időnként arról álmodozom, hogy egy férfi verejtéke terít be, és konkrét fizikai vágyat érzek, hogy ez újra és újra megismétlődjön. A legtöbb szexuális fantáziámat mégis kiéltem a sikamlós előjátékokkal – még ha nem is torkolltak konkrét aktusba. ▶

➤ Többször vesztettem már el a fejem. Egyszer például azon kaptam magam, hogy London szeme láttára csókcsatát vívok egy helyes újságíróval a Temzén. Chicagóba repültem azért, hogy egy művész exbarátom meztelesen lefessen. Boldogan játszottam a domina szerepét, a férfiak pedig örömmel vetették alá magukat ennek.

Ötven évvel ezelőtt semmi szokatlan nem lett volna az én helyzetemben. De most anyyira taszító szűznek lenni – főleg az én koromban –, hogy tavaly, amikor a New York Timesba írtam erről, rögtön a nemzetközi figyelem középpontjába kerültem, ami igen kellemetlen volt. Az egyik férfi olvasó például azt írta nekem e-mailben, hogy a szüzességem megtartása önzés. Szerencsémre még néhány jó tanácsot is adott: „Meg kell tanulnod, hogy nagy ritkán többet adj, mint amennyit kapsz. Az élet része az, hogy néha kihasználnak.” Az első reakció a büntudat volt: nem állt szándékomban megbántani ezt az embert. Aztán rájöttem, hogy egyáltalán nem tartozom senkinek semmivel. Sem a kielégületlen férfiaknak, sem a feministáknak, akik számára a magabiztosság egyenlő a szexuális gátlástalansággal. Ezek a nők képtelenek elfogadni a magam választotta erényesség másik oldalát: ha én dönthetek úgy, hogy nem akarok szexelni, az nem pont ugyanannyira felszabadító, mint az ő választásuk? Ezen a világon nők millióinak nincs beleszólása abba, hogy kivel és mikor akarnak intim helyzetbe kerülni, én ebből a szempontból szerencsésnek tartom magam, mert abszolút döntéshelyzetben vagyok. Egy interjúban a színésznőből lett pornóasztár, Sasha Grey azt mondta: „Háram nézel, és azt gondold, itt egy intelligens, döntésképes, gondolkodó nő, aztán mégis azt mondod, hogy amit teszek, az rossz, akkor süsd meg, mert ez a vita végét jelenti.” Mégis mi a közös egy pornóasztárban és egy 36 éves szűzben? A választás szabadsága.

Amikor az Egyesült Államok egyik hírcsatornájának meghívott vendégként szerepeltem, mint a The Virginity Movement képviselője, a házigazda Katie Couric – aki sokakhoz hasonlóan valamiért feltételezte, hogy a tanácsára van szükségem – azt mondta, csak

Mi a közös egy pornóasztárban és egy 36 éves szűzben? A választás szabadsága

menjek és szexeljek. Ugyanezt egyébként nem javasolta annak a 37 éves férfinak, aki szintén a műsorában szerepelt. A műsorvezető azt mondta, hogy „hercegnőszindrómám” van, amiért a fehér lovon üggető hercegre várok, aki levesz majd a lábamról. De miért is olyan nagy baj várni a megfelelő hercegre? Ellenében azzal, amit sokan feltételeznek az elvárásaimmal kapcsolatban, nem álmodozom rózsaszirmokról és tűzijátékról – vagy akár orgazmusról –, amikor először megtörténik. És igen, volt már orgazmusom: tökéletesen tisztában vagyok a vágyaimmal és azzal, hogyan elégítem ki őket.

Helen Gurley Brown, a Cosmopolitan korábbi szerkesztője 1962-es, Szex és a szingli lány című könyvében azt mondja a szűzekről: „Állapota, a tisztaság válik szinte kínos keresztte számára... már nem a választás szabadsága miatt szűz, hanem reménytelenül a saját gátlásai rabja.” A könyv több mint 50 éves, de a mai feministák is ugyanezt fűjják. Az én identitásom nem függ sem a házasságtól, sem a szextől. Szeretek úgy gondolni rá, mit egy diszkógömbre: tükrök százai verik vissza azokat a személyiségjegyeket, amelyek hozzám tartoznak, amelyeket csodálok és tisztetek. Tanár vagyok, sportoló, edző, masszázsterapeuta, kertész, barát, testvér és gyermek. Elűsztam az Alcatraztól San Francisco partjára, leugrottam egy három emelet magas szikláról a tengerbe, teljesítettem hét maratont és harminc triatlont. Ennek ellenére sokak szemében kizárólag a szüzességem az, ami meghatároz engem.

Olyan férfit szeretnék, aki nem az alapján dönt mellettem, vajon biztosan az ágyában kötök-e ki. Valakit, aki azt gondolja, megéri várni rám, és belém szeret, mielőtt megtudná, milyen velem az ágyban. Valakit, aki hajlandó legalább annyira hosszú távú befektetésre vállalkozni velem, hogy meglássuk, megfelelő párkapcsolat-alapanyag vagyunk-e. Az indokaim sokat fejlődtek szemérmes kamaszkorom óta, de még mindig az önértékelésen, a feminista elvekbe vetett szilárd meggyőződésen és saját választásom szabadságán alapulnak. □